

Arrest

nr. 121 553 van 27 maart 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 26 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 februari 2014.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. PEETERS, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd, omdat zij niet aannemelijk maakt dat zij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende

gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat zij in Nepal wordt gediscrimineerd op basis van de kaste waartoe zij behoort, dat haar zoon medische zorgen worden ontzegd en dat de maobadi haar afpersen.

De Raad stelt echter vast dat dit niet overeenkomt met verzoeksters verklaringen tijdens haar gehoor bij het Commissariaat-generaal. Daar verklaarde zij immers uitdrukkelijk dat de maobadi haar weliswaar vroegen om hen te helpen maar dat ze geen problemen gaven en dat de maobadi geen reden waren waarom zij Nepal verliet (gehoorverslag, 18-19). Verder blijkt uit verzoeksters verklaringen ook dat haar zoon wel degelijk medische zorgen kreeg (gehoorverslag, 16-17), wat ook blijkt uit de medische attesten die verzoekster aan haar verzoekschrift toevoegde. Verder verklaarde verzoekster ook dat het niet gemakkelijk is om werk te vinden omdat zij tot een lagere kaste behoort en mensen haar niet zo gemakkelijk in hun huis laten. Uit haar verklaringen blijkt echter ook dat zij twee jaar bij een Indische familie werkte en dat zij daarna geen werk meer heeft gezocht omdat haar zoon ziek is en omdat zij toch niet veel zou verdienen mocht zij werk vinden (gehoorverslag, 8). Hieruit kan niet besloten worden dat zij in Nepal werd gediscrimineerd op basis van de kaste waartoe zij behoort. Verder maakte zij geen gewag van enige vorm van discriminatie.

Verzoekster stelt dat de politieke situatie in Nepal zeer onveilig is en verwijst hiervoor naar verschillende stukken van mensenrechtenorganisaties. Verzoekster stelt dat als zij naar Nepal zou moeten terugkeren artikel 3 van het EVRM zal worden geschonden.

De Raad wijst erop dat het niet volstaat om louter naar een algemene toestand te verwijzen, maar dat de asielzoeker zijn concrete problemen aannemelijk moet maken. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling volstaan op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Ook het feit dat artikel 3 van het EVRM eventueel kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977). Volgens de uitspraak van het EHRM van 30 oktober 1991 in de zaak Vilvarajah (RV 1991, 19) moet er sprake zijn van specifieke individuele omstandigheden waaruit een verhoogd risico voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM valt af te leiden. De enkele mogelijkheid van een schending van artikel 3 van het EVRM is onvoldoende. Volgens het Hof is het dan ook aan de verzoeker om aannemelijk te maken dat er sprake is van concrete, hem persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden, die met zich meebrengen dat de verzoeker een verhoogd risico loopt op een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Mee gelet op bovenstaande vaststellingen maakt verzoekster dit niet aannemelijk.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt niet dat er in Nepal sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen bij die deze vaststelling weerleggen.

De documenten die verzoekster aan haar verzoekschrift toevoegde, veranderen niets aan al deze vaststellingen.

Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoekster niet aannemelijk te maken dat zij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat verzoekende partij niet aantoonde dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal.

1.4.2. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 7 februari 2014, voert verzoekende partij aan dat zij geen commentaar heeft op de beschikking. Verzoekende partij wijst er op dat zij, behorende tot een lagere kaste, beschouwd wordt als een schande van de samenleving. Zij stelt voorts dat haar kind aan diabetes lijdt en verzorging wordt geweigerd. Verzoekende partij verwijst in dit verband ook naar de medische attesten die zij bij het verzoekschrift heeft gevoegd.

Verzoekende partij beperkt zich tot het herhalen van enkele grieven uit haar verzoekschrift, doch zij ontkracht, noch weerlegt de grond in de beschikking waar dienaangaande het volgende wordt gesteld: *“Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat zij in Nepal wordt gediscrimineerd op basis van de kaste waartoe zij behoort, dat haar zoon medische zorgen worden ontzegd en dat de maobadi haar afpersen. De Raad stelt echter vast dat dit niet overeenkomt met verzoeksters verklaringen tijdens haar gehoor bij het Commissariaat-generaal. Daar verklaarde zij immers uitdrukkelijk dat de maobadi haar weliswaar vroegen om hen te helpen maar dat ze geen problemen gaven en dat de maobadi geen reden waren waarom zij Nepal verliet (gehoorverslag, 18-19). Verder blijkt uit verzoeksters verklaringen ook dat haar zoon wel degelijk medische zorgen kreeg (gehoorverslag, 16-17), wat ook blijkt uit de medische attesten die verzoekster aan haar verzoekschrift toevoegde. Verder verklaarde verzoekster ook dat het niet gemakkelijk is om werk te vinden omdat zij tot een lagere kaste behoort en mensen haar niet zo gemakkelijk in hun huis laten. Uit haar verklaringen blijkt echter ook dat zij twee jaar bij een Indische familie werkte en dat zij daarna geen werk meer heeft gezocht omdat haar zoon ziek is en omdat zij toch niet veel zou verdienen mocht zij werk vinden (gehoorverslag, 8). Hieruit kan niet besloten worden dat zij in Nepal werd gediscrimineerd op basis van de kaste waartoe zij behoort. Verder maakte zij geen gewag van enige vorm van discriminatie.”* Verzoekende partij onderneemt zelfs niet enige poging tot het

ontkrachten of weerleggen van die en de andere vaststellingen in de beschikking, doch geeft daarentegen aan geen commentaar te hebben op de beschikking.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS